

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 30 øre.

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 17-19

November-Desember 1947.

19. årgang.

Kristne i tjenerdrakt

Søndag 27. oktober talte de to Manchuria-misjonærene dr. Ellerbeek fra Danmark og dr. Stewart fra Skotland ved et stort misjonsmøte i Forbunds-salen i Oslo. Dr. Stewart sa bl. a. i talen sin:

«Da jeg siste gang var i Kina fikk jeg se at de kristne hadde fått en ny plass i det kinesiske folks hjerte. Før så de ned på dem som noen som fulgte utlendingene; men nå ser de opp til dem. «De er bedre enn oss» sier de, «de har noe som vi andre i Kina ikke har».

Det er mange grunner til dette, men den viktigste er at i krigens frykteligste år forsto kineserne at misjonærene var der i en bestemt hensikt: ikke for å ta, men for å gi.

I 8 år led Kina under japanernes invasjon. Og da det ikke har en så vel utbygd samfunnsorganisasjon som i Vesten, måtte mange sårede kinesiske soldater vente i ukevis på hjelp. Men under kristen ledelse ble foreningen «De såredes venner» dannet. De hygget for disse sårede soldatene, men de gjorde mer, disse unge, som ikke hadde vakre og smakefulle uniformer som i Vesten. Og dette «mer» antydes av de to bokstaver som deres organisasjon spøkefullt er nevnt med, nemlig «D. S.»

D = delusjering, avlusing! —

I Kina er det nemlig både tigrer og ulver, men den dannede kineser vet at lusen er farligere enn disse villdyrene. Og de vel utdannede kinesiske ungdommene gikk omkring og avluset de sårede soldatene. Det hadde kanskje gått 2—3 uker før disse nådde hospitalene, fluene var plagsomme, og lukten var forferdelig; men de unge gjorde det lite hyggelige arbeidet å bade disse soldatene.

S = antiskabb-behandling! For mange hadde skabb, og det var både smittomt og ubehagelig å behandle dem. Det var således et arbeid som ikke hadde noe romantisk med seg, et arbeid som bare de som har Jesu Kristi ånd, gjør villig.

Og kineserne følte at de gjorde dette arbeidet for Jesus Kristus.

Når det da var et vanskelig og ubehagelig arbeid som skulle utføres, ba de kinesiske myndighetene de kristne å gjøre det. Og når det skulle deles ut penger, vendte myndighetene seg også til de kristne; for de visste at de var ærlige.»

Om de vanskelige forhold i Manchuria fortalte han blant annet:

«Kina har gjennomgått år med uhyre lidelser. Først var Manchuria 14 år under japansk okkupasjon, så 14 måneder under russisk og siden kontrol-

lert av de kinesiske kommunister. Men i det store og hele tatt har menighetene fortsatt å leve og virke.

På mange måter var kommunistene verre enn japanerne. De var antireligiøse og stengte de kirker som japanerne hadde latt stå åpne.

Og menighetene er meget, meget fattige og har svært lite å gi til evangelistenes underhold. Bibelkvinnene tror jeg led mest.

Det var sårt å treffe disse kristne igjen nå. Klærne var gamle, lappete og stygge, og ansiktene viste merker etter sterk sult. Noen som i 1941 var unge og sterke, så nå ut som oldinger.

Men de var trofaste mot evangeliet de evangelistene. De kunne ha tjent meget mer ved å forlate sitt arbeid, men bare få gjorde det. De tok imot de stakkars pengene de fikk av de kristne, og så holdt de høns og solgte egg, holdt bier og solgte honning, holdt gjeter og solgte melk.

Det var mange kristne som sa til meg: Vi tror mer på Gud nå enn før, for vi har merket hans hjelp i trengselstiden.

Lidelsen har styrket de troende, sa han, og fortalte følgende:

«I Peking møtte jeg således en meget høytstående kinesisk kvinne, som hadde tatt eksamen ved en av de beste høyskoler i Amerika. Hun var rik, vanket

i de fineste kretser i Peking og var dekanus ved et berømt universitet i byen.

Hennes mann ble tatt tilfange og satt i gestapo-fengslet i Peking. Der var det svært kallt og han var over 60 år og hadde svak helse. Hun sa: «Det var bare Gud som hjalp min mann gjennom disse forferdelige årene.»

Både hun og hennes mann var oppdradd i kristne hjem. «Før trodde vi på Kristus av rent intellektuelle grunner,» sa hun «men nå tror vi også på grunn av det han har gjort for oss i vårt eget liv.»

Og ganske alminnelige kristne i Manchuria fortalte det samme.

På den måten har vi i Kina og Manchuria idag en ganske ny kirke, en kirke som tror på Gud av erfaring.

Visstnok har den færre medlemmer, — noen er flyttet ut noen døde, noen frafalne, — og mange av dens bygninger er ødelagt, så den materielt er meget svakere enn i 1940; men p. g. a. dens store tro på Gud er den i bunn og grunn sterkere

Dette er et meget forkortet utdrag av «Utsyn»s referat av dr. Stewars tale.

Alle „Misjonsrøsten“s abonnenter

må bestille det nye bladet da «Misjons-Røsten» slutter å komme ut fra nyttår og har ikke noen annen forbindelse med det nye bladet enn at navnet «Misjons-Røsten» blir tatt med som undertitel i «Det gode Budskap». Det blir intet fellesskap økonomisk, eller på annen måte

Som kjent ble det av konferansedeltakerne i Drammen atter vedtatt at misjonsutvalget skal fortsette. Utvalget har jo bestått i mange år og stadfestet av flere konferanser. Etter min mening er det nødvendig at hver enkelt forsamling drøfter saken og blir enige om å støtte den.

Konferansen i Drammen, — som konferansene ellers har jo ikke hatt representanter som var utstyrt med fullmakt fra sine forsamlinger og som kunne fatte bindende beslutninger. Det vil heller ikke la seg gjøre i den stilling de frie venner er. Det er jo intet landsråd, ingen overhøyet eller noe slags styre valgt som kan fatte bestemmelser på de frie venners vegne. Hver menighet er selvstendig. Derfor er det av stor betydning at de lokale forsamlinger, som regner seg som frie venner drøfter saken i et menighetsmøte og vedtar konferansens beslutninger. Det vil også ha uhyre stor betydning for samarbeidet at så skjer. Det viser seg nemlig i praksis at enda dette har vært vedtatt før, har størsteparten av vennene helt oversett utvalget. Det har også likefrem vært motarbeidet av noen. Det kan undgås ved at forsamlingene går inn for saken.

At noe behøves for å kunne arbeide for misjonen er vel nå klart for alle. Måten hvorpå det skal ordnes kan det selvfølgelig være endel forskjellig mening om, men enten man som eksempel pinsevennene, velger at en menighet skal stå som forsamlingenes representanter eller som i dette tilfelle, en del brødre fra forskjellige forsamlinger blir uttatt blir jo en skjønnsak.

Misjonsutvalget

Misjonsutvalget har ikke noen selvstendig myndighet, men er forsamlingenes tillitsmenn og tjenere. De kan ikke foreta seg annet enn hva de blir oppfordret til av forsamlingene eller misjonærene. De kan ikke gripe inn i en forsamlings anliggender uten at de blir anmodet om det. Det var iallfall avgjort før og går ut fra at det blir det samme nå. De vil også stå som et bindeledd mellom vennene hjemme og myndighetene på misjonsfeltet.

Ved å tilskrive konferansens sekretærer vil man få seg tilsendt utdrag av forhandlingene og kan da gjøre seg kjent med saken. Det bør gjøres så snart som mulig. Glem nå ikke å gjøre det.

G. Iversen.

Misjonærene må flykte!

Kommunistene er rykket inn i Shensi og har inntatt Lungchuchai og Lonan hvor misjonærer for Det Norske Misjonsforbund arbeider.

Annie Skau og Chr. Hvidsten med hustru har måttet forlate feltet. Det meste av matvarer og deres saker måtte de reise fra.

Annie Skau arbeider på et hospital i Sian og Hvidsten og hustru hjelper til med undervisningen i Alliansemisjonens bibelskole i Hsingping mens de venter på at situasjonen skal bli slik at de kan komme tilbake til sitt arbeidsfelt igjen.

Husk å bestille

det nye bladet fra nyttår. Adresser «Det gode Budskap, Voldsmør, Sunnmøre.

På pilgrimsferden

Vil gi Gud æren.

Etter stevne og konferanse i Drammen har det blitt å holde seg ved «tellet» en tid. I Skjeborg har det vært åpent og godt på møtene. Det er kommet med noen og de deltar trofast. Vi har også opptatt søndagsskolevirksomhet der og det er ca. 30—40 barn som samles. Annen hver uke har de misjonsmøter hvor det som kommer inn går til misjonsarbeidet for Kongo. Gud gi at det kan holdes ved like og vokse. Håper de nyfrelste går dåpens veg og den Helligånd får falle blant dem. Husk dem i bøn. Må Gud bevare dem.

Søndag 12. oktober deltok jeg på møte i Hobøl. Møtet var hos Leif Helgerød og det var godt besøkt. Lørdag den 8. november fikk jeg anledning til å delta på en vennefest i Ski. Flere venner og musikanter fra Oslo kom også og br. Wennesland var også med. Det var åpent og godt for alle som deltok.

Søndag 9. oktober deltok jeg med vennene i Hobøl igjen. Denne gang var møtet hos Karl Johnsrød i Garder. Bra med folk og åpent og godt.

Reiste til Oslo på mandag og fikk anledning å høre den skotske predikanten James Stewart. Det store lokalet var — om ikke helt fullt — godt besatt. Møtet var kl. 12 middag. Forstander Osvald Orlien innledet med lesning av Guds ord og ledet i bønn. Enok Wangberg tolket.

I Oslo traff jeg br. Håkon Engebretsen fra Sarpsborg som hadde samme mål som jeg og vi fikk følge til Vestby i Trysil. Vi fikk også vårt herberge hos Gerda og Per Talaasen. Tanken er å delta på en del møter her.

Dette blir siste «pilegrimsferden» i «Røsten» og det kan ikke nektes at det føles litt vemodig å slutte med blad-arbei-

Vil hermed sende noen ord for å fortelle at Jesus har helbredet meg påny for «min mave og mine jevnlige sykdommer». Han er trofast og alltid ferdig til å hjelpe den som i nøden kaller på ham. for at vi skal avdø fra våre synder og leve for rettferdigheten, Han ved hvis sår I er lægte.

Når vårt forhold til Kristus blir i orden, har vi legedom i hans sår. Da har vi Guds løfter på vår side, — vi har noe å holde fast i, og det er godt å ha i uvær og storm i åndslivet. Det er godt at Jesus er den samme idag, og få erfare kraften fra ham og Hans oppstandelse og få det vitnesbyrd av Ham selv at vi er troende, og da sitter ikke troen bare i munnen, men i hjertet. Ti med hjertet tror man til rettferdighet og med munnen bekjenner man til frelse.» (Rom. 10, 10.) Skriften sier: «Hver den som tror på Ham skal ikke bli til skamme. Der er

det som nå i 19—20 år har vært så å si mitt hovedarbeid. Det er allikevel et ønske jeg har hatt i mange år og også holdt fram at de frie venner bør ha et fellesorgan og jeg takker Gud for det er blitt så. Må så Gud velsigne og vennene støtte opp om foretagendet så det blir til hjelp i arbeidet blant de frie venner.

Ofte har jeg tenkt å slutte med «pilegrimsferden», men så er det flere som har sagt at de leser den med interesse, og så har det fortsatt.

Gud velsigne dere alle som leser dette og er takknemlig for å være innesluttet i deres forbønner. Det kan jo henne vi treffes igjen siden også på pilegrimsferden.

G. I.

jo ingen forskjell på jøde og greker, de har alle den samme Herre, som er rik nok for alle som påkaller Ham.» v. 11—12. «Eder altså som tror, hører æren til, men for de vantro er den sten som bygningsmennene forkastet blitt hjørnestein, og snublestein og anstøtsklippe disse som snubler ved sin vantro mot ordet, dertil er de og satte. Men I er en utvalgt æt, et kongelig presteskap, et Hellig folk, et folk til eiendom, for at I skal forkynne Hans dyder som kalte eder fra mørket til sitt underfulle lys. I som fordem ikke var et folk, men nå er Guds folk, I som ikke hadde funnet miskunn men nå har fått miskunn. (1. Pet. 2, 7—10)

På møter synger vi sangen: «En alltid trofast venn». Men det er ikke bare på møtene at Herren møter trofast opp, men det står i Salmen 121, 5: «Herren er din vokter, Herren er din skygge ved din høyre hånd.» Og vi vet hvor trofast vår egen skygge følger oss. — Vi har en levende Jesus iblant oss og en stor Gud. —

Da jeg idag ble helbredet ved forbønn, følte jeg trang til å gi Gud æren på denne måte.

Broderhilsen

E. Skjarnberg.

Misjonskandidat Øistein Skårstad.

Har med takk mottatt fra anonym giver kr. 20.00 til br. Skorstads utreise, hvorfor hermed kvitteres.

Må vennene huske vår kjære bror i bønn og med midler.

For misjonen i «Betania», Arendal

Magda W. Halvorsen, kasserer.
Adr. Vestergt. 114, Arendal.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ
i misjonens tjeneste

Redaktør G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.
Postgirokonto nr. 360 24

Abonnementpris er: I løssalg 30 øre, kr. 2.50 for halvåret og kr. 5.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 7.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindene til oppsigelse skjer. Oppsigelse må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt

I. K. M. Fredriksens Eftf. A.s.,
Trykkeri, Sarpsborg.

Til abonnentene

Som nevnt før kommer ikke «Misjons-Røsten» til å komme ut i 1948. Etter 19 årganger slutter den for å opptas i de frie venners fellesblad fra nyttår. Vi håper det vil bli til rik velsignelse for Guds sak. Selvsagt er det det riktige at bladet gis ut av menighetene, og vi gleder oss over at det er kommet så langt.

Det nye organ vil, som det fremgår av notisen fra bladutvalget i dette nr., komme ut 3 ganger i måneden. Br. Støve, som er ansatt som redaktør og forretningsfører er jo godt kjent både som misjonær, predikant og forfatter. Vi tror bladutvalget har gjort et godt valg, og ber våre lesere slutte godt opp om bladet. Når de frie

forsamlinger nå blir anmodet om å støtte foretagendet økonomisk, tror vi også den side av saken vil bli godt mottatt.

Det blir ikke noe økonomisk fellesskap mellom Misjons-Røsten og det nye organ. All gjeld til Misjons-Røsten sendes til oss som før. Vi er takknemlig for å få utestående kontingent og annet tilgodehavende så snart som mulig. Abonnenter som har betalt for lengere enn 1947 og som ønsker sine penger overført som kontingent for det nye blad må melde fra i god tid før nyttår, hvis de skal få det nye bladet fra nyttår.

Da det koster både porto og arbeide å skrive ut og sende regninger, er det stor hjelp for oss å slippe det. De som skylder for bladet vil være så snilde å huske det. Etter nyttår vil vi begynne å sende regninger til dem som rester for bladet.

Det ser ut som dette nr. blir det siste vi får sendt ut i år, og det blir da det siste vi gir ut. Trykningsvanskelighetene har gjort at det har vært umulig for oss å få ut de antall nr. i året som vi skulle hatt i de siste år. Det spøkte for at vi ikke skulle greid å få trykt i det hele, da de trykkeriene vi henvendte oss til ikke kunne ta på seg mer arbeid enn det de hadde. I. K. M. Fredriksens Eftflg., Sarpsborg, var da så vennlige å trykke for oss, enda de også var overlesset med arbeid. Vi ber om undskyldning og hadde tenkt å forsøke å erstatte det senere når det ble bedre å få trykt. Nå lar det seg jo ikke gjøre.

Kina blir prøvet.

Regjeringstroppene volder ofte like store vansker for misjoneren som kommunistene, sier fru dr. Signe Berg, som nettopp er kommet hjem fra Kina med fly. Hun og hennes mann har vært på misjonsfeltet i over 9 år.

I det siste er det blitt mer og mer alminnelig at misjonærene evakuerer når kommunistene inntar en by hvor det er misjonsstasjon, — helst for å unngå isolasjon og usikkerhet, men ofte har vi like store vanskeligheter med regjeringstroppene, som med kommunistene. Det er mye korrupsjon innen hæren. Selv Chiang Kai Sheks nærmeste medarbeidere er korrupte, fortalte hun i et intervju med «Vårt Land».

Også UNRRA-hjelpen blir misbrukt. De som sulter får ingenting. De kinesere som er satt til å ordne med dem hjelper de rike og blir selv rike.

Min hjerteligste takk

til alle som kom meg i hu på min 70 års dag.

P. A. Evenstad.

Kristne misjonærer

av alle samfunn har nå lov å arbeide i India helt uhindret etter vedtak av Den Indiske nasjonalforsamling.

Trykningsprisene og alt har også steget meget i de senere år. Når vi allikevel kan slutte foretagendet uten å være overlesset med gjeld, så skylder vi å takke Gud for det. Om vi får inn våre restanser skal det gå godt, men det behøver vi også for å klare våre utgifter. Mulig overskudd går til misjonen.

LITT IRONI eller HVOR LENGE?

Hvor lenge skal gudløses lettsinn få råde,
mennesker forakte det hellige navn?
Hovmod og kjødslust så rent overmåte
griper og tar vår ungdom i favn.
Barna skal vokse opp fritt uten tukt,
noe annet er terror, ja virkelig stygt.

Mennesker blir guder, når folk de behager,
frivole poeter med lettsindig pjatt.
Selv om de folkesjelen bedrager
blir de så ofte i høysetet satt.
Profeter som sier: „Bli gudstroen kvitt,
så blir der lykke, da synder I fritt.“

Nå er det en ære fra apen å stamme.
En lettkjøpt vitenskap det oppfunnet har.
Det er uvitenhet, man må seg skamme
over å tro at Gud skaperen var.
Nei — vi er runnet av apekatt-rot,
det ser man klart ifra hode til fot.

Vistnok har utviklingen ikke gått fort,
evolusjonens tider så saktelig skrider.
Just som idag har lort vært lort.
Tusinde år ja, fra urgamle tider.
Men den som har hørt om neanderthal-skalle
kan ikke tro Gud, men fritenker seg kalle.

Teater, teater, o hvilken kunst!
Thalias sønner og døtre må æres.
Kostymer, kosmetikk og parfymers dunst.
I kulturens finhet skal vi opplæres.
Skilsmisene når der sitt høyeste tall.
Der er ingen kjerner, kun rødmalte skall.

Sagt i en sum: Forestilling er alt.
Men ikke det virkelige sanne, det ekte.
Sukkererstatning, men ikke noe salt.
Hvem tør en virkelig sannhet forfekte?
Alt er så tørt, utvannet og hult,
det vårgrønne løv er visnet og gult.

Kong Alkohol høyt på rangstigen står,
når dypest med sine på karnevaller,
da drikker man over tørsten en tår,
og mange unge forføres og faller.
O, hvilken fest! Du var fra deg selv,
mitt barn, da du druknet i lysternes elv.

Alkohol må vi ha om prisen er stor,
vi ser jo at mange blir rusdrikkens slaver.
Utsultede barn, mangelgråtende mor
forteller hva kår kong Alkohol lager.
Men pytt, la gå, vi tar oss en støyt.
Å kreve litt vett av oss er for drøyt.

Hører du, merker du, ser du det nu,
at samfunnet modnes for nye trengsler?
Mak'er vi ikke strømmen å snu,
venter der sikker terror og fengsler.
Kan ikke litt selvdisiplin vi utstå,
vil fremmed manns diktatur atter vi få.

Michael Kristiansen

På reise.

Etter Drammen-konferansen
var jeg i Viksfjord søndag 28.
september. Vi hadde et velsig-
net møte med brødstbrytelse.
En del venner fra Larvik og
Sandefjord var møtt fram.

Jeg reiste så til Arendal med
Eydehamn som mål, hvor det
var bestemt stevne søndag 5.
oktober. Vi hadde tre herlige
møter på dagen. Formiddags-
møtet var i «Eben-Ezer» hvor
Gud ga oss en velsignet stund.
På ettermiddagen og kvelden
ble møtet holdt i «Filadelfia»s
lokale, som ble fylt. Det var
venner fra Arendal, Sandå m.
fl. steder. Av vitner var Bern-
hard Nilsen fra Fevik, Brynte-
sen, Hushovd og Torstensen.
Mange andre deltok med sine
vitnesbyrd og herlige budskap
ble båret frem til trøst, opp-
muntring og formaning. Det
trenges i denne siste og vanske-
lige tid. *Når alt annet svikter
står Klippen fast.*

Guds faste grunnvold står
og har dette segl: Herren kjen-
ner sine, og hver den som nev-
ner Herrens navn skal avstå
fra all urettferdighet.

Har siden besøkt Kristian-
sand for et møte sammen med
br. Wennesland, som f. t. var
hjemme. Var også i Svennevik
for noen møter hvor det, som
det pleier, var åpent og godt,
men mindre folk på møtene på
denne årstid på grunn av hum-
merfisket. Besøkte likeledes br.
Evenstad på Vigeland på hus-
møte der. Dro derfra til Kvines-
dal for møter fredag og søn-
dag. Det var åpent og godt. Er
nå i Sirnes hvor jeg stanser no-
en dager. Vennene har nå be-
gynt å bygge sitt lokale, som
de i sannhet trenger. De tren-
ger også venners forbønn og
støtte.

Om Gud vil, står turen her-

Et ekteskaps tale.

Det er interessant å betrakte skriften om ekteskapet, som har sitt utspring fra Skaperen selv — fra hans innerste vesen som skapelsesboken klart bemerket i 1. Mos. 2. Skriften viser at kvinnen er fra mannens ribben, en del av hans vesen som var hans hjerte nærmest. Derfor er ekteskapet helt uoppøselig. (Mark. 10, 6—8.)

De to er forenet til ett, til døden skiller dem.

Den dypeste lære om ekteskapet har vi i skapelsesboken fra Herren selv. Den ble fordervet gjennom syndefallet, men ble opprettet av Herren i den nye pakt. «Derfor skal mannen forlate far og mor og bli fast hos sin hustru, og de to skal være ett kjød.» (Matt. 19.) Den menneskelige og guddommelige kjærlyshet er foreningsbundet i ekteskapet, derfor råder der fred og velsignelse i et slikt hjem. Og vi kan si som den gamle Jakob sa: «Her bor visselig Gud.» (1. Mos. 28) (Svensk overs.)

Det er anmerket at alt går til bake til sitt utspring igjen. Kjødet — mennesket — blir til jord igjen, som det er tatt av. (1. Mosb. 3: 19). Menneskets ånd lengter tilbake til Gud igjen; for derfra er den utgått. (1. Mosb. 2, 17). Dette er et klart bevis på at vi er utsprunget fra Gud, og ditt søker vi igjen, og lengter ditt.

Har vi mistet noe, sier en forfatter, så leter vi etter det, som

fra til Eigerøy, Stavanger og Mosterhamn.

Vil slutte med en hilsen til alle mine kjære venner både fjern og nær.

Broderligst eders i tjenesten
Julius Sørensen.

er helt naturlig. Og har vi et godt hjem, så er det dragning ditt. Slik er det også med ekteskapet. Kvinnens opprinnelse er fra mannens side, og hun søker ditt igjen, som er naturlig. Når kvinnen står ved mannens side står hun ved sitt urgamle hjem (1. Mos. 2: 21—23.)

Kvinnen er en del av mannens vesen. Hun hører hjemme i mannens side; for hun er hjemme der. Hun skal ikke bare føle for ham er det blitt ssagt, men også med ham i godt og ondt; for de to er ett.

Mannen har funnet sitt ribben igjen, og det blir igjen det fulle harmoni, som var bestemt av Skaperen fra evighet av.

Det viktigste i ekteskapet er at mannen har funnet det riktige ribben, det som passer i hans side, og at kvinnen har funnet den rette side å bo i. Da blir ekteskapet et naturlig liv, og alt som er naturlig varer lengst.

«En forstandig kvinne kommer fra Herren.» (Ords. 18: 22.) «Langt mer enn perler er hun verdt.»

Denne nådegave blir skjelden anmerket, mulig derfor at de selv har tatt et fremmed ribben. Og således er det verkplage, lidelse og sorg, istedetfor glede, fryd og velsignelse.

Det fremmede ribben har Herren advart sine barn fra. (2. Kor. 6: 14—16), og ris fra Herren vil komme over dem, hvis de ikke adlyder Guds befalinger (Josva 23: 11—13.)

Det fremmede ribben er ikke fra Herren, men av verden. Verdens ribben skal forgå (1. Johs. 2: 15—17)

Jesus Kristus passer for de rettferdige og rene. (Matt. 5: 8) Og de rene passer for Kristus derved, at han får sin skikkelse

i de troende, og da blir det også naturlig etter de åndelige naturlover å være en kristen. (2. Pet. 1: 3—4). Vi trives der og ønsker ingen forandring — ingen skilssmisse.

Deo Gratia

O. K.

Hjem til Gud.

Onsdag den 24/9 behaget det det Herren å hente søster Indiane Solberg, Gullverket hjem til seg. Hun ble litt over 80 år. De siste årene har søster Solberg vært skranglete når det gjelder helsa, og for et par år siden så det ut som om hun skulle få flytte hjem til Jesus, men hennes tid var ennå ikke omme og Gud ga henne krefter påny, slik at hun har fått vært hjemme og vært til umåtelig hjelp og glede for sin kjære mann Olaves, som er blind og nærme re 90 år.

Men nå var tiden inne og hun fikk flytte hjem til Jesus.

Søster Indiane Solberg var et lyst, humørfylt og frimodig menneske, som villig ga dem hun kom i berøring med et ord fra Gud. Hun ble omvendt til Gud i året 1905 blant Indremisjonen. Men Herren sendte vitner til Gullverket, med syn for frigjørelsen i Kristus og et rikere åndens liv. Broder evngl. Oskar Karlsen var et redskap i Guds hånd, som kjempet en frimodig heltekamp for evangeliets mektige sannheter i Gullverket, og denne kamp lønnet Gud med herlige seire for sitt rike. Blant de som ble enn mere grepet av Kristus, var søster Indiane. Gud åpnet hennes øyne for sannheten om å la seg døpe på Jesu Kristi befaling. Tross motstand og vanskeligheter som dåpen møtte denne tiden, ble hun begravet med Kristus ved dåpen til døden, av

FRA FINNMARK

br. Wold i Berøa, Oslo året 1914
Så lenge kreftene tillot det var søster Solberg aktivt med i de kristnes arbeid i Gullverket, og mange minnes ennå hennes friske troesvarme vitnesbyrd om Guds nåde og frelsesmakt.

Mange Herrens vitner har i årenes løp nydt gjestfrihet og godhet i vennene Solbergs kose like hjem. Nå har søsteren nådd fram til hvilen, den evige sabbatshvile og hennes gjerning følger henne. Og hun skal få sin lønn av Jesus.

Det føles sikkert som et uoverkommelig savn for hennes mann Olaves som nå ble igjen her nede nokså enslig i denne jammerdal. Vi er dog forvisset om at Herren Jesus framleis vil gi styrke og krefter, inntil de møtes i himlens herlighet.

Torsdag 25/9 fant bisettelsen sted fra hjemmet, hvor J. Ruud minnet om avdøde ut fra ordet i Filip. 1, 21, ved bårn.

Begravelsen fant sted lørdag den 4. oktober under stor deltakelse. Soknepresten talte i kappellet og krans ble lagt på kisten fra familien ved avdødes sønn Jens Solberg. Han ga uttrykk for mors kjærlighet og omsorg på en gripende måte, med takk for alt, på gjensyn hos Jesus.

Etterpå var alle innbudt til bevertning i Betania, hvor det ble vekslet med sang og tale etter bevertningen. Det ble satt mange vakre, duftende blomster i avdødes minnekranse, med inderlig takk til Gud for all hans nåde.

Hermed er et rikt liv avsluttet. En av de gamle helstøpte venner i Gullverket er hentet fra oss. Hennes plass er tom her nede, men hun gikk til de evige boliger.

Gjensynshåpet lindrer sorg og savn.

Fred over søster Solbergs minne!

J. R.

Her oppe i Finnmark går alt sin gjevne gang. Det tales om gjenreisning over alt, og en del nye huser sees også. En åndelig gjenreisning er dog her, som ellers i landet, påkrevet, og Herren er rik og mektig nok til å gi oss det vi ber om, etter hans vilje.

Fikk den glede å delta i tre stevner i sommer, og på alle disse fikk vi erfare Herrens spesielle nærhet.

Har siden fått besøke endel steder, og det er gledelig å se at det atter er en draging i folket. Møtebesøket er godt på de fleste steder og det er mange som lengter etter fred, men det avgjørende skritt er vanskelig å ta, serlig nå da åndsmaktene er så virksomme, i det de vet at det bare er en kort tid igjen.

Vi fikk besøk av en ung søster fra Setre, Inger Fagerli heter hun. Hun har stillet seg til tjeneste med sykehjelp til trengende. Hun deltar også med sin sang og sine vitnesbyrd på møtene, samt deltar på søndagsskolen. Vi takker Herren for henne og er viss på at Herren vil lønne hennes troskap mot ham på den store lønningdag. Fikk likeså besøk av evangelist Einar Fossmo som var i Breivikbotn i ca. 14 dager og talte til velsignelse. Besøket ble så alt for kort, men da mange steder skulle rekkes før jul, rakk ikke tiden mere her.

Lokalspørsmålet er elendig. Vi har til nå vært samlet i en barakke uten ovn, så det gjaldt å kle seg godt for møtet. Tross dette samlet forholdsvis mange folk seg. Vi tror at Herren ennå en gang vil gi oss et nådebesøk ved å frelse sjelene før han åpenbares.

Hvis vi får byggetillatelse,

er det meningen å bygge lokale til sommeren. Vi mangler fremdeles endel penger for å få et hus i likhet med det vi hadde før, men tror at Herren vil sende det i rette tid. Har du leser gitt din gave til Betel som aktes reist i Breivikbotn? Hvis ikke så send ditt beløp til forstander Nils Stien, Breivikbotn. Husk Herrens ærend har hast.

Vi har omtrent ikke hatt sommer her i år, kun noen dager i juli, ellers regn og atter regn. Høsten har vært usedvanlig stormende og regnfull. Det har heller ikke vært noe nevneverdig av multer og blåbær, selv tyttebærene råtnet usedvanlig fort, som følge av regnet.

Da det merkes stor interesse for møtene håper vi fremdeles på at noen må bli lagt til Guds menighet før Jesus kommer.

Vær med oss i bønn.

Hilsen

O. Gamst.

Til Misjonsrøstens abonnenter

Som allerede kjent vil Det Gode Budskap, Misjons-Røsten og De Unges Blad fra nyttår av utkomme i ett med navnet «Det Gode Budskap». Da det blir 8-sidig og utkommer 3 ganger i måneden blir det god plass for rapporter fra hjemmefronten, og misjonsmarken samt oppbyggelig stoff.

Da det er falt i min lodd å redigere det nye blad, vil jeg hermed uttale håp om at flest mulig av Misjons-Røstens lesere vil slutte opp om det nye blad som betyr: Tre i ett.

Abonner på det og få andre til å gjøre det, og stå oss bi med rapporter og oppbyggelig

Esais rotskudd — et banner for folkeslag

Forts. fra forrige nummer.

Et «banner» (d. e. flagg — fane) skal bl. a. tjene som samlingsmerke». — Nå var Jesus i første rekke sendt til det fortapte får av Israels hus. De var uten virkelig åndelig ledelse og således ille medfarne og forkomne, som får som ikke har hyrde. Derfor forsøkte han også å samle dem som en høne samler sine kyllinger under sine vinger. Men Guds tanker gikk lenger. Han tenkte ikke bare på Israel alene, men på hele slekten. Hans store hjerte søker alle. — Derfor lød det hos profeten «Et banner for folkeslag» så endog hedningene skulle ha retten til å søke ham.

Hadde han mottatt jødernes tilbud og latt seg krone som deres konge alene — hadde aldri Guds store og opphøyede tanker med Kristus blitt til virkelighet. Hans område var da blitt begrenset til Israels folk alene. Men Esais rotskudd skulle stå som et banner for folkeslag. Han ville samle alle — både jøde og hedning i ett rike

stoff, så bladet kan bli best mulig.

Det kan bestilles på alle poststeder, hos kommisjonærene, som vil bli offentliggjort senere samt i «Det Gode Budskap»s redaksjon, Volda, Sunnmøre.

Det koster kr. 7.00 pr. år og kr. 4.00. Til utlandet kr. 10.00.

Vær vennlig og send deres bestilling ledsaget av kontingent, forskudd for 1948 så vi kan få Deres adresse til jul og De får bladet fra nyttår av.

Vi takker for det gamle og sier: Vel møtt i det nye!

Math. Stove.

som ikke er av denne verden.

Hans vennlige, ja, kjærlige tilbud ble da også mottatt av hedningene som med glede lot seg frelse. Esais rotskudd virket tiltrekkende på dem. Og vi føler oss innspirert og greppe ved tanken på de tusen — ja, millioner som i årenes løp har mottatt kallet og sluttet opp om dette banner.

Men hvor står du, kjære leser? Står du ennå som en likegyldig tilskuere til dette store tog som har sluttet opp om baner og følger det på dets vei gjennom tiden — mot evighetens, fredens og kjærlighetens rike? — Esais rotskudd er ved å bre sin kongelige krone over den ganske jord. Han ønsker å favne alle. —

Men det haster, kjære venn. Nådens sol er ved å synke i horisonten. — Vil du ikke krone ham som konge i ditt hjerte, så du sammen med den store, frelste skare kan synges: «Blodstengte fane i solen blinker, tu sener friggjorte sjeler vinker. Slutt deg til Kristi framstormende flokk. Du i Hans seier og død har nok».

Alf Leander Thorstensen.

Hjertelig takk.

Da dette er siste nummer som kommer ut vil vi benytte anledningen å takke alle våre trofaste kommisjonærer som år etter år har stått trofast med. Uten deres hjelp hadde det ikke vært mulig å få det til å gå.

Det er også mange andre som har hjulpet til på forskjellig vis — også dere sier vi hjertelig takk!

Er Amerika mindre verdsliggjort enn Europa?

Den kjente amerikanske teologen, professor Niebuhr, som deltok på verdenskonferansen for kristen ungdom i Oslo, var tidligere på året i Europa på en tre måneders tur. Han hevdet ved heimkomsten til Amerika at ulykken ved Europas kirker er deres avhengighet av staten, og som følge derav deres nære tilknytning til det bestående samfunnssystem. Tross statskirkesystemet mener han at Amerika er mindre verdsliggjort enn Europa, skjønt mange europeere i statskirkesystemet ser et kristent ideal til sikring av kristen oppdragelse og påvirkning.

Vekst og stillhet.

All vekst er lydløs. En fabrikk gjør støy, men en hveteåker gror i det stille. Den lønnlige dannelse av milliarder av celler på marken og i skoger i vårens tid forårsaker ikke en lyd. Slik er det også med Guds rikes vekst. Den foregår i lønndom og i lønnkammeret og er gjennomtrøngt av den stillhet som er alt gryende og groende livs hemmelighet og modermerke. Alt livs vekst — også det åndelige livs vekst — er formålet med den store stillhet.

C. Skovgaard-Petersen.

Lykkelig i døden.

Da John Knox lå for døden og hans kjære som satt ved sengen hvert øyeblikk ventet at han skulle ånde ut, reiste han seg plutselig opp i sengen og sa med klar stemme: «O, jeg har sett min oppstandne Frelser!» Derfor er jeg så glad og ønsket å kunne rope det ut på prekestolen til alle og fortelle dem hvor salig det er å vite at Jesus er oppstanden!»

En appell.

Om en bror eller søster er naken og fattes føde for dagen, og noen av eder sier til dem: Gå bort i fred, varm eder og mett eder! men I ikke gir dem det som legemet trenger, hva nytter det (Jak. 2, 15-16) Den altså som vet å gjøre godt og ikke gjør det, han har synd av det (Jak. 4, 17)

De fattige har de alltid hos dere, sier Jesus i en viss forbindelse en gang. Og Hans vilje er at vi skal hjelpe disse fattige. Vi skal ikke bare være Herrens munn, vi skal være hans hender også, og det jordiske gods vi har, bør vi i størst mulig utstrekning bruke til sjelers frelse, og å hjelpe de hellige. På denne måten legger vi oss jo også selv opp en god grunnvold for det tilkommende liv.

Vi kan knapt åpne en avis uten å støte på opprop om hjelp til Europas nødlidende. Nøden i Europa er forferdelig og det moralske forfall kjenner ingen grenser. Horder av ville barn lever i ruiner, sulter og fryser. Det er sykdom, nød og død, synd, last og skam. Kan vi som kristne se på dette uten å hjelpe med det vi har, og fortsatt ha en uskadd samvittighet? Jeg tror det ikke, dersom vi har fått våre øyne åpnet.

Jeg har ennå ikke sett eller hørt om noe organisert hjelpearbeid blant oss som frie venner.

Vi kan selvfølgelig ha ytet vårt allikevel ad de alminnelige organer enkeltvis, men det burde også bli menighetenes oppgaver. Det skulle jo være en naturlig frukt av det indre liv.

Men så kommer spørsmålet: Hvilket organ skal vi yte gjennem? Er det noen sjangser for at midlene samtidig kan benyttes i det sjelefrelsende arbeid?

Etter hva jeg skjønner har pinsevennene satt igang et omfattende hjelpearbeid, muligens i forbindelse med evangeliseringen. Hjelpearbeidet har fått navnet: Pinsevennernes Europahjelp.

Det burde være naturlig for oss å yte gjennom dette organ. Det står sikkert brødre i spissen som vi kan ha vår fulle fortrolighet til, og som vil forvalte også våre penger.

Nå har Gud lagt det på meg å skrive om dette, og det ville være greit om menighetene med iver kunne gå inn for oppgavene så det ville monne litt.

Pengene kunne da selvfølgelig gis direkte til pinsevennernes Europahjelp, eller om det kunne ordnes med en kasserer som befordret dem videre.

Som sagt gledet Paulus seg da han så på de forskjellige evig hetsfrukter, som hin pengeinnsamling bragte. Han ville sikkert gledet seg over dette også om han hadde levet idag.

Ikke bare at det rår bot på menneskenes trang, men tenk på de manges takksigelser til Gud. Vi må heller ikke glemme det bidrag til broderlig forståelse og samarbeid som dette vil gi.

Men den herligste frukt er de frelste sjelene.

Gunnar Handelsby.

Gud har bestemt at som regel skal det ene menneske være midlet til velsignelse for det annet.

Han leder ikke i almindelighet sine veifarne til himmelen ved Bibelen alene, men ved Bibelen legemliggjort i de troende, og anbefalt til verden gjennem det liv de lever.

Robert Stevenson.

Nøysomhet i klede drakt.

I evangeliet om den rike mann heter det at han kledte seg vakker. Han hadde sin glede i kostbare klær og gjorde det til sin avgud.

Det samme gjør mange, idet de tilfredstiller sin egen lyst ved å iføre seg kostbare klær for å utmerke seg fremfor andre. Og så glemmer de Gud og kanskje mangen en gang bringer seg selv og sine nærmeste i armod og elendighet.

Å, du dåre! Er du da ringere fordi om du ikke har en så vakker kjole som din nabo? Blir ditt legeme derved bedre eller skjønnere? Tror du Gud ser med velbehag på slik stas og fjas?

Hvor der er kristendom, der spør man ikke om vakre klær, men søker bare etter Gud og hans rettferdighet. Det skal være vår pryd og vårt smykke. Men hvor der ingen kristendom er, der finner menneskene straks på slik dårskap. De bekymrer seg ikke om hvorledes hjertet står seg med Gud, men tenker bare på å pryde og smykke sitt legeme.

Og følgen blir at man glemmer kjærligheten til nesten, likesom den rike mann. Han lot den fattige Lasarus ligge utenfor døren uten å hjelpe ham. Den som ikke elsker Gud, han har heller ikke hjerte for sin neste.

Så vøkt deg da, at det ikke skal gå deg som den rike mann, så du ikke skal komme til å lide pine i hine flammer!

Luther.

Hilsen fra Kina

«Herren er en evig Gud, den som har skapt jordens ender, han blir ikke trett, han blir ikke mødig, hans forstand er uransakelig. Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har gir han stor styrke. De som venter på Herren får ny kraft, løfter vingerne som ørnen, de løper og blir ikke trette, de går og blir ikke mødig.» (Es. 28, 31)

Elskede misjonsvenner!

Over et år er gått siden vi kom til Kina, og i denne tiden har vi vært avstengt fra å komme til vårt gamle felt i Shansi. Ventetiden har ikke vært forgjeves. Den som bier på Herren får ny kraft og nye opplevelser. Det har vært en forberedelsestid for oppgavene, som ligger foran oss. Han er Mesteren, vi er karet. Han danner karet for at det skal bli brukbart i hans tjeneste. Vi priser Herren for hans ledelse. Når han lukker opp, kan ingen lukke til. —

Til vår store overraskelse og glede fikk vi en dag besøk av en av våre medarbeidere. Han kom med fly fra Shansi til Peking. Den gjensidige gleden var stor. Vi kunne fortelle hverandre om Guds store nåde, som hadde bevart oss gjenem krig, nød og farer. Vår bror hadde mange hilsener fra de andre evangelistene og alle de troende. De sendte oss ordet fra Salmen 128, 6: «Og du skal se barn av dine barn.» Gud har lagt mange sjeler til menigheten disse årene vi har vært hjemme. Dette vil sikkert glede eder, kjære venner, som så trofast har stått med i bønn. Den som ber han får.

Den kristne menighet er blitt fostret gjennom alle disse trengsels år. Da de ingen men-

neskelig støtte hadde å lene seg til, lærte de å stole alene på Gud. Når det gjelder den økonomiske side, har de fleste evangelistene arbeidet og ved siden av hatt omsorgen for menigheten. Gud har velsignet dem både timelig og åndelig. Våre hjerter er fyllt av takk når vi hører hva Gud har gjort. Nåde over nåde.

Etter at vår medarbeider var kommet fra Shansi forsto vi at flyruten mellom Shansi og Peking var blitt åpen. Vi la inn ansøking med en gang, og etter 14 dager fikk vi beskjed at det var ordnet med flyplass for oss den 29. august. Det var en lykkelig dag, — virkelig på vei til Shansi.

Det var første gang Aasta og jeg reiste med fly og det kjentes litt underlig med det samme flyet hevet seg fra bakken. Været var siktbart og etter 2 timers reise landet vi i Tai Yuan fu, i strålende sol. Tenk tilbake til gamle Shansi. Flyplassen ligger en mil utenfor byen. Vi kjørte i en åpen lastebil. Vi var 23 passasjerer, 4 kvinnelige misjonærer og resten kinesere. Reisen inn til byen var en forssmak på Shansi, — humpete, ødelagte veier. Tai Yuan fu er hovedstaden og mange tusen flyktninger har kommet inn til byen for å søke ly. De holder byen for det lille Paradiset. Utenfor kan folk nesten ikke leve, de søker inn til byene hvor det er bymur. Den yttre stillingen er håpløs, dyrtid, lovløshet, hunger og nød, men dette er tiden at folket søker Gud, og dette er anledningen vi har. De troende forteller at det aldri har vært så åpent i Shansi som nå. I sin nød roper folket til den levende Gud, han alene kan lindre

nød og gi sjelen ro og fred.

To dager etter vi kom hit var det søndag. Hos søster Yiese, hvor vi bor hadde de velkomstmøte for oss og søster Stewart som kom sammen med oss fra Peking. Vi vitnet om Guds underbare trofasthet og uforandelige kjærlighet. Gud har i sannhet vært trofast imot oss. Det gjorde våre hjerter godt å se hvor glade disse kjære brødre og søstre var for å se oss igjen, og for at vi var friske og så så godt ut.

Vi venter nå på første anledning til å reise inn til Ching-Yuan. Det har regnet i flere dager og regner fremdeles, så veiene er ufremkommelige.

Kjære venner, be spesielt for Shansi. Provinsen er hjemsokt og overfylt av de røde. Av 108 byer med landsbyer er 98 i de rødes hender. Be at evangeliet dør må holdes åpen. Gud er underets Gud. Han formår å gjøre et under for Shansi. Be for oss.

Hjertelig hilsen til dere alle, fra oss begge.

Eders i Jesus

Alfhild Bjerva.

Har noen funnet en sangbok?

Evangelist Oddmund Hus-hovd glemte igjen, eller mistet sin skrevne sangbok på pinsestevnet i Svennevik i 1946.

Om noen skulle ha funnet en slik bok er han takknemlig for å få den tilsendt. Han er ikke sikker på om navnet hans nå boken er så tydelig at det kan leses. Den første sang er: «Jeg vil syng om den nåde som meg møtte ved Golgata fot».

Hans adr. er: Oddmund Hus-hovd, Sande st., Vestfold.

Hans hustru er syk, bronkitt og han har måttet være hjemme en tid. Da han har en stor barneflokk blir nokk det prøvsomt. Om noen kan huske ham med en økonomisk hjelp vil det nok være kjærkommet.

Broderhilsen G. Iversen.

Lidelsenes land

Den amerikanske misjonæren dr. F. T. Cartwright som er vendt heim til U. S. A. etter en 6 måneders undersøkelsesreise over hele Kina, forteller mange ting både av oppmuntrende og nedslående art.

Han hadde blant annet konferanse med en flokk ledende kristne kinesere som hadde vært i japansk fangenskap. «Det ble overskyet i deres sinn ved minnet om det de hadde gjennomgått,» forteller han. «Deres nerver var overspente av krigstrett het. Men å sitte sammen med disse strålende kristne i bønn og samtale var en uforglemmelig opplevelse. Vi fikk ny forståelse av at de apostoliske dager ikke tok slutt da 28. kap. i Apostlenes gjerninger var skrevet.»

Striden mellom kommunistene og regjeringen fortsetter uavgjort. Regjeringstroppene gjør dog gode framskritt, selv om deres operasjoner kommer i seneste laget. Yenan (kommunistene) har en betraktelig armé. Den har vært i stand til å ruste seg med ganske store kvanta av overgitt japansk krigsmateriell. Kommunistene har ikke i minste måte begrenset sin plan med å kontrollere Kina.

En omfattende uro og misnøye gjør seg gjeldende. Serlig på grunn av udugeligheten og korrupsjonen blant de embedsmenn som er utpekt av regjeringspartiet. Folk i de befrikkede områder hadde så lenge sett fram til freden med store forventninger og gledet seg til at embetsmennene fra Chungking skulle overta styret, og ventet at alle disse skulle være høysinnede og verdige mennesker. Da imidlertid mange av dem viste seg å være uhyggelig like de japansk-kontrollerte, ble re-

aksjonen meget alvorlig, serlig blant studenter og skolefolk som i sin stigende nasjonalisme så hen til Chungking med idealistens øyne.

Uhørte lidelser er påført befolkningen av kommunistene og deres guerillatropper. I Hopei, Shantung og Central-Kina er det grusomme historier om den røde armés røvertokter, oppbrenning av landsbyer og voldtekt. En UNDRAsending for talte om grusomheter som ikke kan settes på prent. Alt sammen forvoldt av kommunistgrupper. Han fortalte at de hadde satt opp to flyktningsleirer hvorav den ene rommet 6000 mennesker som var flyktet fra byer og landsbyer da disse ble okkupert av kommunistene.

Menneskenaturen er forrået som aldri før. Krigens djevlespill har gjort sin gjerning både på folket og de styrende i Kina. Vi kan ikke håpe på noen god regjering med det første. Og vi misjonsfolk kan forberede oss på en lang periode av uro og vansker der ute. En troesprøvende misjonsepoke.

På mange steder er menighetene forsvunnet. Wuchang har bare halvparten av sine kristne igjen. I Ichang er det bare en tiendedel av menighetens folk tilbake. Fra provinsen Shantung som for en stor del holdes av kommunistgrupper og alt reiseliv umuliggjort så sent som i februar, er det store ødeleggelser og menighetene spredt vidt omkring. To kinesiske evangelister som syklet gjennom provinsen melder at det kristelige arbeid der er nesten totalt utryddet.

Det største problem i dag er kristne ledere for kirkene og institusjonene, fordi en stor prosent av prester og evangelister gikk inn i forretning un-

der den japanske okkupasjon for å kunne eksistere, og de fleste av disse er grodd fast i sekulært arbeid.

I en sum:

Materiell skade er uberegnelig høy, dog ikke så høy som opprinnelig fryktet.

Selvunderhold er satt tilbake for mange år på grunn av krigsskade og inflasjon.

Beklagelig mangel på kristelige ledere, prester og evangelister.

Forholdsvis alt for stor opphopning av misjoner i byene og forsømmelse av landdistriktene

Opprevne, delvis forsvunne menigheter.

Disse fakta synes nedslående og pessemistiske. Og dog finnes det lyspunkter. Bare det store faktum at Kristi kirke eksisterer i Kina som en levende realitet etter alle påkjenninger, skulde få oss til å stråle av glede og undring over hva Kristi kraft formår.

Med en del untakelser har de fleste menigheter holdt sin livsfunksjon, endog da når deres bygninger er bombet og brent eller tatt av fienden. Det finnes menigheter som ble revet opp og delt i små flokker hist og her. Disse små flokker vokste seg større og ble etter hånden selvstendige menigheter, med ennå dypere åndelig liv enn før. Diasporatrengheten ble forvandlet til kirkens utbredelse. cfr. Acta 8, 4).

Mange har fått sitt personlige trosnivå lutret og utdypet gjennom lidelsen. Noen gjennom fengsling og tortur, noen gjennom svakhet og sult, noen gjennom tapet av sine kjære. Gud ble så nær for dem. De opplevde den Gud som i trengsel er funnet såre stor. Og en føler i disse menneskers nærhet en guddommelig kraft og et vibrende åndelig liv.

(Misjonsprest Olav Karlsen i Norsk Misjonstidende.

LIVSMINNER

Skriften taler om mennesker som er døde i synder og overtredelser, fremmedgjorte for liv uten Gud og uten håp i verden. Ef. 2, 12. I denne stilling levde jeg i flere år, etter konfirmasjonen. Mine foreldre og søsken var også uomvendte. På denne tiden ble en av våre naboer Maren Høibråten omvendt og ble en helhjertet kristen. Hun fikk det så at hun skulle be for oss og serlig for en eldre søster av meg. Noen år gikk så kom den første bønnehørelse. Min søster Mina bøyet seg for Gud på Frelsesarmeen. Så verdslighetsinnet som jeg var syntes jeg det var en skam for oss alle men ca. et halvt år etter lå jeg på kne ved botsbenken og ba om nåde, sikkert som svar på vår forbeders bønn.

Først talte Gud til meg ved en liten ulykke jeg var utsatt for under arbeide på Gulsvik i Hallingdal. Det var ca. halvannen mils vei til doktoren. Noen bil fantes ikke den gang. Mens vi kjørte gjennom en dyp stille skog, talte Gud til meg gjennom noen ord jeg hadde lært på skolen: «Gud bruker lidelser og prøver for å føre menneskene til ettertanke. Så lød det i mitt indre. — Denne gangen var ulykken liten, men vender du ikke om tar jeg neste gang hele armen, ja, kanskje ditt liv. Da steg der for første gang, ett alvorsrop fra mitt hjerte opp til Gud: «Spar meg så skal jeg vende om.» Det ble kun med løfte da; men kort etter kom vekkelsen til min hjembygd og jeg kom med.

Maren Høibråten er gått hjem til Gud, men jeg velsigner hennes minne. Hun gjorde preste-tjeneste og ba for oss. Far, mor og min eldste bror er hjemme hos Herren og av en familie på

10 er nå kun 2 uomvendte.

Bønnen har en veldig makt om du på Guds ord gir akt. Har du lest hva der i Biblen skrevet er.

Har du lest om Noa god at han unngikk dødens flod. Når andre sank han reddet ble som svar på bønn.

Det lønner seg å tro på Gud. Hva enn behovet er det lønner seg.

Herren lytter til din bønn, gir deg svar som seierslønn Gå med alt til Gud i bønn det lønner seg.

Be for dine kjære. Herren skal hjelpe og frelse. Se Johs 4, 46—53.

Michael Kristiansen.

Det norske misjonsforbund

har sendt ut ialt tyve misjonsnærer siden freden kom, 9 til Kina og 11 til Kongo. Av disse er fjorten nye.

I Kongo har de opptatt nytt felt.

Hvem kan hjelpe?

Da jeg i mitt arbeid som evangelist i Nord-Norge er i behov av en gitar, eller mdler til en, tør jeg be Herrens venner om denne hjelp. «Kongens ærend har hast!»

Med fredshilsen

*O. Johansen, Grønøy,
Evangelist.*

Da denne broder så sårt trenger dette instrument i sin gjerning gir jeg ham min varmeste anbefaling.

Hilsen

Ruth Nereng.

Billigsalg!

Boken «Evangeliets forbillender i tredje Mosebok» og brosjurene «Hvor fikk Kain sin hustru fra», «Hvorledes kunne arken rumme alle dyrene» og «Livets tale» selges nå for kr. 1.00 Her er en fin anledning om noen ville spre endel av disse. Hvis så er tilfelle, selges de enda billigere i partier. Den første har kostet 2.50 og de to andre 50 øre pr. stk. Skriv idag.

Josef Ruud, Eidsvoll.

Til abonnentene av

Det gode Budskap - Misjonsrøsten - De unges Blad

Som det vil være kjent opphører utgivelsen av nevnte månedsskriver i desember i år, idet disse tre organer ved broderlig forståelse og offervilje slås sammen fra 1. januar 1948 og kommer ut som et organ for de frie venner i Norge med utgivelse av tre nummer pr. måned — hver 1., 10. og 20. — under navn

«DET GODE BUDSKAP.»
(hvori opptatt Misjons-Røsten og De Unges Blad)

Kontingenten blir kr. 7.00 pr. år og kr. 4.00 pr. halvår.

Bladkomiteen har ansatt misjonær Matt. Støve som ansvarlig redaktør og vi ber om at bestillinger sammen med kontingenten blir sendt «Det Gode Budskap» Volda, Sunnmøre.

Bladet kan også bestilles på alle landets poststeder.

Med broderhilsen

Bladkomiteen.